

ELLEN VAN BOGGELEN - HEUTINK

EINDPUNT: U-TAPAO

REIS LANGS DE HIPPIE TRAIL, 1968-1970

uitgeverij SYLFAEN

INHOUD

DEEL I: CANADA

01.01.1967 / 01.03.1968

01 -	Canada	Barrie (Ontario)	9
------	--------	------------------	---

DEEL II: EUROPA

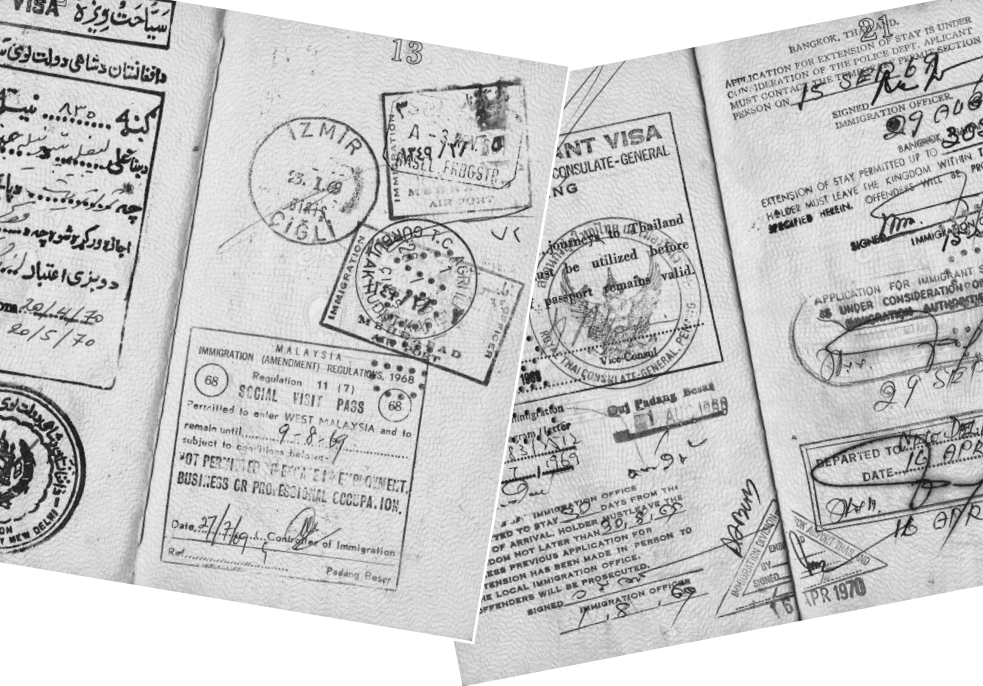
01.08.1968 / 23.01.1969

02 - Kerry	Duitsland	Karlsruhe en Kehl	13
03 - Olaf	Duitsland	Karlsruhe en Luzern	14
04 - Kerry	Duitsland	Kehl	18
05 - Kerry	Frankrijk	Besançon, Marseille en Nice	19
06 - Kerry	Italië	Genua, Pisa, Rome, Sicilië, Napels, Pompeii en Brindisi	27
07 - Kerry	Griekenland	Patras, Athene en Matala	42
08 - Don	Griekenland	Athene	58

DEEL III: HET MIDDEN-OOSTEN

23.01.1969 / 12.02.1969

09 - Don	Turkije	Izmir, Adana, Diyarbakir, Erzurum en Doğubayazıt	71
10 - Don	Iran	Teheran en Mashad	79
11 - Don	Afghanistan	Herat, Kandahar en Kaboel	81
12 - Don	Pakistan	Pesjawan en Lahore	93

DEEL IV: AZIË

13.02.1969 / 07.05.1970

13 - Don	India	Ferozepur, New Delhi, Agra en Bombay	95
14 - David	India	Goa, Cochin, Madurai, Ramashwaram	108
15 - David	Ceylon	Columbo, Kandy, Polonnaruwa, Anuradhapura, Trincomalee, Sigiriya	121
16 - David	India	Ramashwaram, Madras en Calcutta	147
17 -	Thailand	Bangkok en Takhli	150
18 - Jacques	Thailand	Bangkok	160
19 - Jacques	Thailand	U-Tapao	171
20 - David	Maleisië	Penang	177
21 -	Thailand	U-Tapao	180
22 - Tao	Thailand	Bangkok en U-Tapao	187
23 - Bill	Thailand	U-Tapao en Pattaya	193
24 -	M-Oosten	New Delhi, Kabul, Teheran, Beirut	203

DEEL V: EUROPA

01.08.1971 / 18.05.2019

25 - Rick	Griekenland	Matala	207
26 - Rick	Nederland	Oldenzaal	207

REFLECTIES / ANNOTATIES

222

DEEL III: HET MIDDEN-OOSTEN

09 - Don

Turkije: Izmir, Adana, Diyarbakir, Erzurum en Doğubayazıt

23 januari 1969 - 30 januari 1969

‘Als we maar niet neerstorten!’, was mijn enige gedachte tijdens de vlucht. Het was mijn eerste keer in een vliegtuig en ik was bang, erg bang, ook omdat het een heel klein vliegtuigje was. Maar het was een mooie, rustige vlucht en door het piepkleine raampje zag ik een stralende zon in een azuren lucht met daaronder een grenzeloze wolken-deken, een magistraal tafereel. Het stelde mij gerust. Binnen een uur na vertrek landden we op de luchthaven in Izmir (29). We namen een taxi naar een hotel en boekten een kamer waar we onze spullen op het bed deponeerden. Daarna gingen we een kijkje in de stad nemen. Het zag er allemaal anders uit dan in Griekenland: niet echt vies, wel armoedig. Veel mensen liepen in rafelige kleren, maar er werd niet gebedeld. Er liepen ook kamelen rond, een vreemd gezicht tussen de auto’s en vrachtwagens. Op een gegeven moment kwamen we bij een busstation en informeerden over de mogelijkheid om naar Istanbul te reizen. Een van de aanwezige chauffeurs bood aan ons gratis mee te nemen. Hij zou via diverse omwegen rijden waarbij hij de overige passagiers op hun plek kon afzetten en wij meer van Turkije konden bewonderen. In ruil voor de ‘lift’ zou ik als ‘hostess’ optreden en eau de cologne en kauwgom ronddelen aan de passagiers (30). Dat was een uitstekende deal en we gingen meteen akkoord.

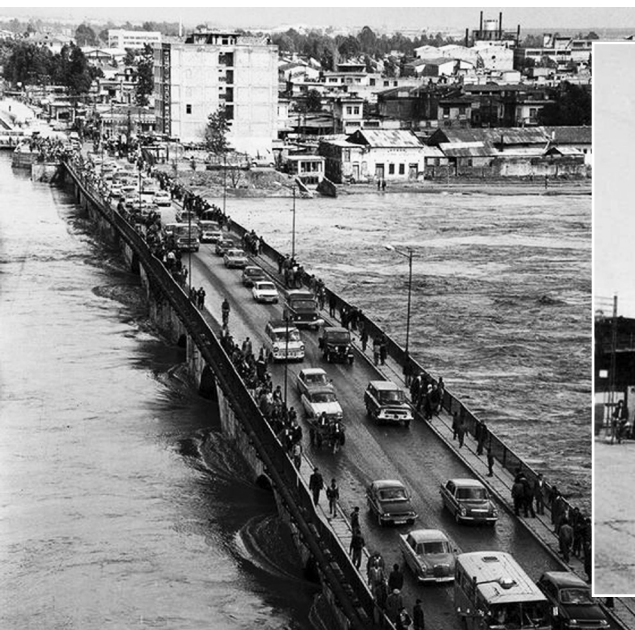
Om zes uur in de avond stonden we met vele andere passagiers te wachten bij het busstation. We stapten in en ik kreeg een dienblad met spulletjes om uit te delen. Uit de verbaasde en nieuwsgierige blikken die ik van de passagiers toegeworpen kreeg, concludeerde ik dat de ‘toerist’ een uitheems verschijnsel was in deze regio. Het kon ook zijn dat ze over mijn nogal haveloze westerse kleding vielen. Ondanks mijn sjofele verschijning bood de chauffeur mij een baan aan als ‘hostess’ voor duizend lire per maand (circa tachtig US-dollar), inclusief maaltijden en overnachtingen in hotels. Don boden ze een baan aan als buschauffeur; of hij daartoe bevoegd was, deed eigenlijk niet ter zake. We sloegen het aanbod vriendelijk doch gedecideerd af, omdat we de weeromstandigheden te koud vonden en wij als docenten in de Engelse taal in Teheran waarschijnlijk meer konden verdienen.

Het was een lange en zeer vermoeiende reis. We reisden de hele nacht en de volgende dag tot laat in de middag. Af en toe stopten we voor een maaltijd bij een eethuisje in een ommuurd dorp dat vanuit het niets opdoemde. Het Turkse eten was bijzonder smakelijk en erg heet gekruid en gaf daardoor een flinke scheut energie. Gedurende de nacht reden we door landschappen bedolven onder bergen sneeuw en de temperatuur was ongeveer dertig graden onder nul. De korte stopovers bij *chaikana's* (theehuis), die thee met hete melk serveerden, waren tijdens de eindeloze rit dan ook zeer welkom.

De volgende dag scheen de zon volop en het was bijna warm. Het landschap was overweldigend, hoge bergen afgewisseld met diepe valleien. Het gebied was nauwelijks bewoond en de weinige dorpjes lagen honderden kilometers uit elkaar.

In Adana (31) nam de chauffeur ons mee naar een hotel om kamers te boeken. Daarna liepen we gezamenlijk met nog twee andere chauffeurs door de stad naar een restaurant om iets te eten. De huisjes waar we langs liepen waren uit klei opgetrokken, met rieten daken en kleine ramen. De straten waren smal en zanderig en af en toe liep er een stoet kamelen achter elkaar aan, begeleid door iemand met een tulband. Op een hoek naast een piepklein winkeltje met grote manden kleurrijke kruiden aan beide kanten van de ingang bevond zich het restaurant. We werden buigend verwelkomd door de eigenaar, die ons meenam naar een tafel achterin. Onze begeleiders gaven een bestelling door en even later werden er diverse schotels met heerlijk geurende gerechten op tafel gezet. Ik at weer veel te veel en Don dronk weer veel te veel. Na de maaltijd wandelden we gezamenlijk terug naar het hotel, we wensten de chauffeurs een goede nacht en trokken ons terug in onze kamer. Zonder ons uit te kleden of te wassen vielen we in bed en ik zakte vrijwel meteen weg in een diepe, droomloze slaap, volledig uitgeput.

Luidruchtige stemmen in de hal. Geschreeuw in een vreemde taal. Gebonk tegen de deur. Ik schrok wakker uit een diepe slaap. In de hal stonden mannen ruzie te maken. Ik zat rechtop in bed, doodsbang. Ik probeerde Don wakker te maken, maar die was nog steeds stomdronken en reageerde nauwelijks. Het geschreeuw veranderde in dreigend gefluister over en weer. Ik voelde onheil, wist niet wat er aan de hand was. Ik rilde over mijn hele lijf. Op een gegeven moment hoorde ik voetstappen nijdig de trap aflopen en vervolgens een zacht geklop op de deur. Ik riep zachtjes: 'Wie is daar?'

Ik herkende de stem van onze chauffeur: 'Er was een probleem. De chauffeur met wie ik dienst heb geruild was van gedachten veranderd. Hij stond bij jullie deur.'

Onze chauffeur had hem de trap horen opkomen en werd achterdochtig. Hij sprak de man aan en het werd een heftige woordenwisseling die uitliep op een worsteling. 'Ik heb hem geld gegeven en hij is weggegaan. Maar hou de deur gesloten. Ik vertrouw die man niet. Ik zal mijn matras pakken en hier voor de deur leggen. Jullie zijn veilig, want ik waak over je.'

Ik bedankte hem en kroop weer in bed. Van slapen was geen sprake meer. Don had helemaal niets gemerkt en lag nog steeds stevig te snurken.

Don werd met een zware kater wakker. Ik liet hem achter om bij te komen, terwijl ik samen met onze weldoener op thee en koekjes ontbeet. Ik liet hem weten dat we zeer dankbaar waren voor het feit dat hij had kunnen voorkomen dat wij in een zeer onprettige, zelfs gevaarlijke situatie waren beland. Ik bood aan een portret van hem te maken en haalde mijn tekenspul uit mijn rugzak. Het werd een mooi portret en de dankbaarheid was wederzijds.

Op een gegeven moment kwam Don de ontbijtkamer binnen en ging zitten. Onze chauffeur stond op om naar het station te gaan waar hij nog het een en ander moest regelen voor vertrek. Wij besloten om van de gelegenheid gebruik te maken en het stadje te bekijken. Het was frappant hoeveel commotie onze verschijning veroorzaakte onder de bewoners. We werden door Jan en alleman uitgenodigd voor de thee en overal waar we liepen werden we gevolgd door een hele kudde nieuwsgierige mensen. We hoefden maar ergens voor een etalage te blijven staan en binnen een halve minuut werden we omringd. Het was vermakelijk, ofschoon ik me ook wel een beetje een Artisbewoner voelde.

We vertrokken om zes uur 's avonds naar Diyarbakir (32) en aten tijdens de korte stopovers onderweg bij de gebruikelijke eethuisjes. We arriveerden om middernacht en er ontstond er meteen een conflict over in welk hotel we zouden verblijven. Een groepje Turken dat de bus had opgewacht stond tegen elkaar te schreeuwen en te wijzen naar ons. De chauffeur raakte in paniek en stuurde een jongen weg met de opdracht de politie te waarschuwen. Enkele minuten later kwam de politie in een aftandse Mercedes aangescheurd. Met drie man probeerde ze vervolgens de zaak te sussen. Dat lukte niet en de oproer werd alleen maar heftiger. Een man dreigde met een mes

omgeving van Erzerum

waarop een van de politieagenten zijn pistool trok. Vervolgens werd de man in de boeien geslagen en afgevoerd. Uit veiligheidsoverweging werden we door twee agenten naar het voorkeurshotel van onze chauffeur begeleid.

Na een doorwaakte nacht liepen we om zes uur met de chauffeur mee naar het busstation. Hij had opdracht gekregen met een buslading passagiers terug naar Izmir te gaan, dus kon niet verder met ons reizen. Hij stelde ons voor aan een bevriende chauffeur die naar Elazig ging en we besloten om met hem mee te gaan. We namen ontroerd afscheid en stapten in de bus. In plaats van Istanbul waren we nu op weg naar een nieuw land en een nieuw avontuur: Iran.

Het was ernstig koud, in de bus en buiten, een kou die ik te vaak in Canada had meegemaakt. Heel veel sneeuw en heel veel hoge bergen, kleine dorpjes uitgestrooid langs de weg. Het was een schilderachtig landschap, een beetje zoals je ziet op ansichtkaarten van Zwitserland. Anderhalve dag later en vele kilometers verder kwamen we aan in Erzurum (33). Op het station stond een hele groep backpackers: drie Amerikanen (Doug, Ted en Dave) en een stuk of vijftien Japanners, allemaal op weg naar warmte. We besloten om gezamenlijk door te reizen naar Afghanistan en Pakistan en daarom konden we stevig onderhandelen over de prijs en vertrektijden. Met z'n allen vulden we namelijk meer dan een halve bus, voor de chauffeur zeer de moeite waard om in te gaan op onze wensen. Vanwege de afstand werd het een lange, vermoeiende dag waar geen einde aan leek te komen; vanwege het gezelschap van de anderen was het wel een stuk leuker. Over en weer werden er reisverhalen verteld en adressen uitgewisseld.

Om vijf uur bereikten we eindelijk de grens bij Iran, iets voorbij Doğubayazıt (34). De Turkse douane verbleef in een onverwarmd stenen gebouwtje met in de wind wapperende doeken voor het deurgat. Onze paspoorten werden gestempeld, waarna we naar het volgende stenen gebouwtje gedirigeerd werden, een kort stukje voorbij de onzichtbare grens met Iran. Nog een stempel. Weer een eind verder stond een armoedig bouwsel dat moest doorgaan voor hotel en we boekten kamers (vier personen per kamer, geen bedden). Er was een kleine eetzaal met in het midden een fel-brandende houtkachel. We bestelden iets te eten, dronken mierzoete, hete *chai* en begaven ons daarna naar de diverse onverwarmde slaapkamers.

Om zeven uur 's ochtends werd er op de deur geklopt. Snel kleden we ons aan en, na een kop *chai* en een kom rijst, klommen we weer in de bus. Het was nog steeds ongelofelijk koud. Verbazingwek-

kend genoeg was de chauffeur in staat om de bus op de weg te houden, ondanks de stapels sneeuw, de modder, het ijs en de riviertjes waar hij met een vaart doorheen denderde. We reden tot diep in de nacht en stopte op een gegeven moment bij een *chaikana*, waar we een paar uur slaap pakten, gezeten op harde houten stoelen rondom de loeiendhete kachel. Om zes uur vervolgden we onze reis over een hobbelig zandpad door een desolaat landschap waarin de ommuurde nederzettingen, die plots opdoemden in de verte, oogden als plaatjes uit Arabian Nights, gesluierd in mystiek. Af en toe maakten we een korte stop bij zo'n gehucht en bestelden in een restaurantje een maaltijd, meestal rijst met een brokje schapenvlees en een kop mierzoete *chai*. Om de tijd in de bus door te komen zongen we liedjes, praatten en speelden we spelletjes. Ondanks de kou was het met zo'n internationale club jongelui buitengewoon gezellig.

10 - Don

Iran: Teheran en Mashad

31 januari 1969 - 2 februari 1969

Op vrijdagochtend om zes uur kwamen we aan in Teheran (35). Bij een straatstalletje bestelden we een kop heerlijke, hete soep, waarna we kaartjes voor de bus naar Mashhad kochten. Er stonden nog maar weinig mensen te wachten en de bus zou pas vertrekken als het zich loonde, wisten we inmiddels. Wij waren echter met velen en, na enig onderhandelen, ging de chauffeur akkoord met het voorstel uiterlijk te vertrekken om vier uur. Er was dan nog tijd genoeg voor andere passagiers om zich te melden voor de reis.

We besloten tot die tijd op verkenningstocht te gaan en liepen een bazaar binnen waar van alles te koop was. Vanuit bakken met bloedkeken gevilde schapenkoppen ons met dode ogen aan, de kippen hingen ondersteboven te spartelen aan touwen. Diverse stalletjes pronkten met een regenboog aan kleurige stoffen. Er hing een zware geur van oosterse kruiden, keurig uitgestald in bakken en kisten, gemengd met de bedwelmende rook van waterpijpen. Het was erg druk en er werd luidruchtig en driftig onderhandeld over prijzen. De straten waren modderig en vol gaten, desondanks ademde de stad een soort rijkdom uit vergeleken met de gehuchten die achter ons lagen. Er reden dure auto's rond tussen de geiten en ezels. Er liepen vrouwen in moderne westerse kleding en hoge hakken tussen vrouwen in een alles bedekkende boerka. Sjah Mohammed Reza Pahlavi, op goede voet met Amerika, was aan de macht samen met zijn vrouw Farah Diba